

Dva

Objavil sa pred nami biely dom, potom polorozpadnuté kuríny, ohrada pre prasatá a zaplátaná sivá stodola, v ktorej bolo uložené náradie, veľké koše a tiež náš valach Abel. Od leta pred tou nehodou žiadna z budov ani ploty neboli natreté. V skutočnosti bolo odvtedy na farme o máločo dobre postarané. A teraz, o päť rokov neskôr, bez môjho bratranca Calamusa, ktorý mal na starosti údržbu, a bez matky, ktorá mu diktovala, čo treba robiť, sa z farmy, kedysi bielej ako plátno, stalo skôr plátenné vreco na zemiaky. Zmena nastávala tak postupne, že som si ju naplno neuvedomila až do toho okamihu, keď som sa pokúšala vidieť ten výjav tak, ako ho asi videl Wil. Na tej farme bol celý môj život, a keď ju prvý raz zbadal, pripadala som si otrhaná a vyčerpaná.

Chcela som povedať: „Toto v skutočnosti nie sme my... teda, nie som to ja... to len... stala sa nehoda a...“ A predsa, dôkaz stál pred nami ako konečné vyhlásenie o úpadku mojej rodiny. Okrem schátraných budov tu bol môj opitý brat ležiaci za nami na zemi v prachu a teraz už aj hrdzavý nákladiak môjho otca prichádzajúci s rachotom po dlhej príjazdovej ceste. Keď ocko vystúpil z dverí na strane vodiča

a zúrivo sa vydal naším smerom, videla som, ako strýko Og vyšiel na svojom vozíku na olupujúcu sa verandu, aby sa bližšie pozrel na to, z čoho sa, ako nepochybne dúfal, vyvinie šarvátka. Visela som tam Wilovi v náručí, neschopná prikrášliť, čo videl, či rozbehnúť sa s ním dozadu do nášho broskyňového sadu, jedinej krásnej časti našej farmy. Zavrela som oči a vyčkávala, ako sa ockovým príchodom naplno zrazí môj život s Wilovým.

Zrážka prišla prekvapivo odzadu.

Seth sa prebral. Potichu nás sledoval, až kým v ňom nevzkypel hnev, a z celej sily sa vrhol Wilovi na chrbát. Bitka, ktorá nasledovala, mi teraz pripadá bizarná, v pamäti mi utkvela spomalená a zahmlená verzia toho, čo sa v skutočnosti odohralo. Vybavujem si detaily, ktoré si dodnes neviem vysvetliť, napríklad ako sa Wilovi podarilo pomaly ma položiť na zem mimo dosahu nebezpečenstva a ako sa chlapci nado mnou roztočili ako malé tornádo. Wil tancoval vo vzduchu ako vták, aby sa vyhol Sethovým zúrivým úderom. Jasne si spomínam na jednu Wilovu tvrdú ranu, po ktorej Seth pristál na zemi s krvavým nosom a nadávajúc, a na príchod môjho otca lapajúceho po dychu, ako vytiahol Setha na nohy a potom sa postavil medzi oboch chlapcov s rozťahnutými rukami ako rozhodca.

Seth fučal a tlačil hrudou na ockovu dlaň, nadával Wilovi a pokúšal sa dostať k nemu. Wil pokojne cúvol a díval sa pritom na Setha ako vlk seabedomo hľadiaci na svoju korisť.

„Kto, doparoma, si, chlapče?“ zakričal ocko na Wila. Nato varovne vyštekol na Setha, aby sa upokojil, a schmatol pästou golier synovej košele.

„Wilson Moon, pane,“ odvetil Wil pokojne, nespúšťajúc zrak zo Setha, a zľahka sa dotkol čiapky, ktorá sa mu nejako udržala na hlave.

„To mi nič nehovorí,“ odsekol ocko.

„Iba tadiaľto prechádzam, pane.“

„Prechádzaš tadiaľto s mojou dcérou v náručí a mojím synom na chrbte?“ opýtal sa ocko nevrlym hlasom, podozrievavo a zmätene.

„Áno, pane,“ znela Wilova odpoveď a nepokúšal sa o žiadne vysvetlenie, iba dodal: „Ju som zodvihol zo zeme a jeho som sa pokúšal zbaviť.“

Ocko sklopil zrak k zemi, kde som sedela. Obzeral si môj opuchnutý členok a roztrhané šaty, no nezašiel pohľadom tak ďaleko, aby hľadal dôkaz v mojich očiach. Potom sa ma opýtal: „Ublížil ti tento chlapec?“

„Nie, ocko,“ odvetila som pravdivo. „Bola to Sethova chyba. Ten chlapec ma našiel zranenú a iba mi chcel pomôcť dostať sa domov, to je všetko.“

„To nie je pravda!“ zavrčal Seth. „Ten sukin syn nás sledoval celou cestou z mesta, aby ju dostal do svojich špinavých rúk.“ S novou dávkou hnevu sa natlačil na otca, namieril pästou vo vzduchu na Wila a zakričal: „Zabijem ťa, ty mexikánsky bastard!“

Ocko zovrel Setha pevnejšie a so zvrášteným čelom prechádzal pohľadom odo mňa k Wilovi a potom znova ku mne. Prikázal Sethovi, aby zmlkol, a vážne sa ma opýtal: „Je to pravda?“

„Nie, ocko,“ zopakovala som. „Seth je len opitý.“

„To je mi jasné,“ poznamenal ocko a unavene sa pozrel na syna, ktorý sa konečne podvolil jeho zovretiu, iba tam stál a namosúrene kopal do zeme ako zúrivé dieťa.

Ocko si znova poriadne obzrel Wila, mávol naňho voľnou rukou a povedal: „Vypadni odtiaľto, chlapče, a už ťa nechcem vidieť v blízkosti môjho pozemku ani mojej rodiny. Je ti to jasné?“

„Áno, pane. Jasné ako facka,“ prikývol Wil a potiahol prstom za okraj čiapky.

Obrátil sa bez toho, aby sa na mňa pozrel, a pokojne sa vybral cez žlté pole späť do mesta. Zdalo sa, akoby z neho levanduľovo-modrý horizont usrkával dovtedy, kým sa jeho postava úplne nezmenšila a nezmizla. Premýšľala som, či šiel nazad k železnici. Ak bolo preňho každé miesto rovnako dobré ako hocikaké iné, nejaké iné miesto po tejto trati by mohlo byť preňho teraz lepšie ako toto, v ktorom žil Seth. Nikdy mi nenapadlo, že kým mizol v diaľke, myslel na to, že Iola sa preňho stala miestom lepším než všetky ostatné. Nie miestom, z ktorého by mal utiecť kvôli Sethovi, ale miestom, v ktorom zostane kvôli mne.

„Celý ten čas, ako som kráčal preč,“ povedal mi neskôr, keď sme spolu ležali schovaní pod prikrývkou v jeho posteli, „som premýšľal, ako sa zasa dostať k tebe.“

Často si želim, aby vtedy bol pokračoval v ceste a naskočil na najbližší vlak vedúci niekam inam.

Ocko znechutene odstrčil môjho brata a ten bez protestov vyrazil smerom k prasacej ohrade. Ocko sa zohol, s veľkou námahou ma zdvihol a odniesol k domu. V porovnaní s Wilom mi pripadal kostnatejší a viac neistý. Neťažila ho ani tak moja hmotnosť, ako tie roky útrap od smrti mojej matky. Neodvážila som sa objat ho okolo krku ako Wila zo strachu, že by som ho mohla stiahnuť k zemi. Rovnako ako farma, aj môj otec každým dňom chradol o kúsok viac, a keď ma teraz niesol vo svojom kedysi pevnom náručí, pripadalo mi to, akoby ma prenášal nejaký vetchý, starý mul. Chcela som mu povedať, aby ma zložil na zem, že môžem odkrúvať, ale vedela som, že by ma neposlúchol. A ocko nemal rád zbytočné reči.